

VII

Skibberup laa nede i en Lavning, omgiven af en Krans af mægtige Bakker, der kun aabnede sig mod Øst, ud mod den nærliggende Fjord. Hvad der straks vakte Kapellanens Forbavselse, var den ualmindelige Mængde smaa Huse og uanselige Halvgaarde, hvoraf Byen hovedsagelig bestod. Der saaes næppe en eneste virkelig stor Bondegård; men rundt om et vidtstrakt Gadekær, der midt i den hvide Sne spejlede Stjernehimlen i sit mørke Vand, laa henved et halvt hundrede Hytter malerisk grupperede under Bakkerne, nogle gravede ind i selve Skrænterne, ligesom en Sæterby omkring en Fjeldsø. Forøvrigt var Byen halvt usynliggjort af de uhyre Snemasser, som Stormen havde ført herind ude fra Fjorden. Af flere Hytter stak kun et Par Rygtræer og en sodet Skorstenspiibe op. Enkelte Steder skinnede der endnu Lys ud gennem Vinduerne. Paa en Dørflise stod en gammel Mand med en Krykke og svingede muntert med sin Hue, idet Kapellanen foer forbi.

Slæden holdt udenfor en Halvgaard, der laa lidt for sig selv i Byens sydlige Udkant. De tjærede Portfløje var slaaet op, og inde under Loftet i Portrummet hang en døsigt Lygte og drejede sig langsomt rundt i en Snor. Under denne Lygte maatte Kapellanen stige af; thi Gaardspladsen var saa pakkfuld af Sne, at Slæden ikke kunde komme frem. Ad en smal Sti, der var kastet gennem Driven, begav han sig op til det lave Vaaningshus. Overalt var der dødsstille. Kun henne fra Stalden hørtes en svag Raslen som af et Jærntøj, og et Sted bag en Mur gik en Kat og mjavede. Men idet han traadte ind i Forstuen, hørte han en Dør indenfor blive aabnet og en dæmpet Kvindestemme sige hastigt:

„Jeg syntes, jeg hørte Klokkerne . . . Provsten er her vist!“